

Arrest

nr. 347 356 van 28 mei 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. DIN, loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker dient op 7 november 2024 een verzoek om internationale bescherming in. Inzake dit verzoek beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 17 september 2025 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoen. U bent geboren in [A.] in het district Bati Kot, in de provincie Nangarhar. Van 2018 tot uw vertrek uit Afghanistan woonde u in Kabul, in de wijk [A.Q.H.], samen met uw ouders, broers, en zus.

U had in Afghanistan een liefdesrelatie met een jongen uit uw klas, genaamd [S.]. Toen uw vader dit te weten kwam, zei hij u dat het een schande was voor de familie. Uw vader wilde geen contact meer met u. U bleef [S.] echter zien, en hoewel mensen jullie zagen kregen jullie niet meteen problemen omdat de voormalige overheid nog aan de macht was. Nadat de taliban aan de macht kwamen, arresteerden zij u en sloegen ze u

in elkaar. Na een week vast te hebben gezeten, werd u uiteindelijk op voorwaarden vrijgelaten dankzij de hulp van uw vader. Als de taliban u een tweede keer met [S.] zouden betrappen, zouden ze jullie straffen volgens de sharia. U en [S.] bleven echter met elkaar afspreken.

Op een dag werd u opgebeld door een vriend, die u vertelde dat de taliban naar het huis van [S.] waren geweest en dat ze hem hadden meegenomen. Sindsdien is hij spoorloos. U zette daarop uw gsm uit en vertrok richting Nimroz. In Nimroz belde uw moeder u op en ze zei u dat de taliban bij jullie thuis waren geweest, op zoek naar u. U regelde vervolgens met een smokkelaar uw reis naar Italië. Uw moeder en oom vergoedden deze reis. Op 3 januari 2022 stak u de grens over naar Iran. Daar verbleef u zo'n twee jaar omdat u hoopte dat de voormalige overheid terug de macht zou nemen en u zou kunnen terugkeren. U kreeg geen nieuws meer van [S.], die vermist was. Na twee jaar trok u verder naar Turkije. Op 1 november 2024 reisde u verder richting Italië. Uiteindelijk kwam u in België aan op 5 november 2024. Op 7 november 2024 diende u er een verzoek om internationale bescherming in.

In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van uw seksuele geaardheid.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van uw taskara en twee foto's van [S.] neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

1. Uw algemene geloofwaardigheid wordt ernstig aangetast door volgende vaststellingen:

- Toen u op 7 november 2024 een verzoek om internationale bescherming indiende, verklaarde u dat u geboren bent op 10 januari 2008 (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, d.d. 7/11/2024), hetgeen zou betekenen dat u toen 16,5 jaar zou zijn geweest. Uit de medische test die bij u werd uitgevoerd op 14 november 2024 bleek echter dat u op dat moment ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar (zie Kennisgeving van de beslissing genomen naar aanleiding van een leeftijdsonderzoek door de Dienst Voogdij, d.d. 26/11/2024). Hierop gewezen, gaat u akkoord met de correctie na het leeftijdsonderzoek (notities persoonlijk onderhoud CGVS [I.H.], d.d. 28/05/2025, p. 3; verklaring DVZ [I.H.] d.d. 07/03/2025, vraag 4). De vaststelling dat u initieel een leeftijd voorhield die geenszins strookt met de bevindingen uit bovengenoemde medische test waaruit blijkt dat u drie tot zeven jaar ouder bent, doet in ernstige mate afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

- U bent tegenstrijdig over het moment waarop u Afghanistan verliet. Bij uw registratie verklaarde u dat u Afghanistan dertien à veertien maanden eerder had verlaten ((Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 3), met andere woorden ongeveer in september of oktober 2023, terwijl u later bij de DVZ en op het CGVS zei dat u ongeveer op 3 januari 2022 Afghanistan verliet (verklaring DVZ, vraag 33, CGVS, p. 5,6). Dit doet vermoeden dat u tracht te verhullen dat u een stuk langer in Afghanistan verbleef onder het talibanregime en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relatie met [S.] en de door u aangehaalde asielmotieven die zich zouden hebben afgespeeld eind 2021.

- U bent tegenstrijdig over de duur van uw verblijf in Iran en Turkije. Bij uw registratie verklaarde u dat u ongeveer negen maanden in Iran en twee maanden in Turkije verbleef (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 3) terwijl u later bij de DVZ en op het CGVS zei dat u ongeveer twee jaar in Iran en tien maanden in Turkije verbleef (verklaring DVZ, vraag 33, CGVS, p. 6).

- U bent tegenstrijdig over de verblijfplaats van uw vader. Bij uw registratie verklaarde u dat uw vader vermist was sinds de machtsovername (in augustus 2021) (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, p. 3) terwijl u later bij de DVZ zei dat hij in Kaboel verblijft (verklaring DVZ d.d. 07/03/2025, vraag 13A).

2. In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er verder niet van overtuigd dat u op jongens valt. Hoewel het Commissariaat-Generaal constateert dat het niet evident is om de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert vervolging te vrezen omwille van een andere seksuele oriëntatie verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-Generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U slaagt er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren.

2.1. Uw verklaringen over de ontdekking van uw geaardheid blijven immers oppervlakkig, vaag, en getuigen van een gebrek aan persoonlijke ervaring:

- U slaagt er niet in uw geaardheid of uw persoonlijk bewustwordingsproces daaromtrent te duiden. Zo verklaart u, gevraagd wat u wist over homoseksualiteit vooraleer u [S.] leerde kennen, dat u al van plan was om een jongen te vinden en dat u niet voor meisjes was (CGVS, p. 9), waarmee u erg op de oppervlakte blijft. Gevraagd om dit laatste verder te duiden, slaagt u hier niet in. Over de periode waarin u bij uzelf ontdekte dat u op jongens valt, blijft u eveneens vaag en geeft u louter aan dat u altijd met jongens speelde. U verklaart dat u dit gevoel ontdekte toen u vijftien was omdat u toen dacht dat u met een jongen wilde samen zijn (CGVS, p. 9). Gedetailleerd kan u hierover niet vertellen: u vond het leuk en dacht dat u met hem wilde samenblijven (CGVS, p. 8). Het uitgangspunt in deze is niet dat er in alle gevallen een interne worsteling moet hebben plaatsgevonden voordat u uw seksuele gerichtheid heeft geaccepteerd. Er mag echter wel verwacht worden dat er bij u, afkomstig uit een land waar men LGBTQ+ niet accepteert en waar dit strafbaar is gesteld, sprake is van een (denk)proces waarin u zich onder andere voor de vraag gesteld ziet wat het betekent om anders te zijn dan hetgeen de maatschappij (en de wet) verwacht/verlangt en op welke wijze u daaraan invulling wil en kan geven. Dit ontbreekt geheel in uw verklaringen.

- Gevraagd naar wat u op voorhand - vooraleer u een relatie met [S.] begon - wist over de visie van de maatschappij op homoseksualiteit, stelt u louter dat er een haatgevoel was, waarna u verwijst naar het haatgevoel vanwege uw verwanten ná dat zij uw geaardheid ontdekten. Wat betreft uw persoonlijke ervaring omtrent het haatgevoel vanwege de maatschappij, blijft u bij een verwijzing naar de toespraken van de imam in de moskee (CGVS, p. 9-10). Specifiek met betrekking tot de ontwikkeling en bewustwording van uw gevoelens voor [S.] – de eerste jongen waarvoor u gevoelens kreeg (CGVS, p. 8) –, komt u niet verder dan het herhalen van het oppervlakkige cliché dat u steeds bij hem wilde zijn (CGVS, p. 7-9), alsook verwijst u meermaals naar het seksuele contact dat jullie zouden hebben gehad (CGVS, p. 6-8). U slaagt er geenszins in dit persoonlijke proces op een doorleefde manier te duiden.

2.2. Daarenboven kan er, omwille van onderstaande vaststellingen, geen enkel geloof gehecht worden aan uw (enige) voorgehouden relatie met [S.]:

- Uw verklaringen over wat u en [S.] dachten over de mogelijke reacties van jullie families op jullie relatie, zijn niet ernstig. Zo verklaart u dat u dit niet belangrijk vond omdat u samen wilde zijn met [S.], en dat [S.] zich de mening van zijn familie evenmin aantrok (CGVS, p. 10). Het is niet geloofwaardig dat jullie dermate weinig belang zouden hechten aan de reacties van jullie families en de eventuele gevolgen daarvan. Er zou, gezien het stigma dat in Afghanistan rond homoseksualiteit heerst en de daarmee gepaard gaande risico's, redelijkerwijze van jullie mogen verwacht worden dat jullie hieromtrent bepaalde afwegingen en bedenkingen zouden hebben gemaakt, zeker wat betreft jullie eigen families. Hierbij dient in rekening gebracht te worden dat uit de leeftijdtest is gebleken dat u ten tijde van uw vertrek uit Afghanistan in januari 2022 tussen de 16,5 en 20,5 jaar oud was. U moet dus reeds in staat zijn geweest bepaalde reflecties en een risico-inschatting te maken. Het gegeven dat u hier geenszins over kan vertellen en zelfs stelt er geen belang aan gehecht te hebben, doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw vermeende relatie met [S.] en tevens van uw seksuele oriëntatie.

- Uw beschrijving hoe u merkte dat u verliefd was, is ook zeer summier: eerst dacht u niets maar dan wilde u [S.] zeker zien en ging u naar de plek waar hij was, hetgeen een gewoonte werd (CGVS, p. 9).

- U vertelt dat u, toen u uw gevoelens voor [S.] wilde bekendmaken aan hem, al dacht dat hij ook iets voorhad (CGVS, p. 11). U ging er zelfs vanuit dat hij u niet ging kunnen weigeren (CGVS, p. 11). Gevraagd waarom u dit dacht, komt u echter niet verder dan te verwijzen naar de manier waarop [S.] met u sprak. U slaagt er niet in dit verder te concretiseren, behalve door op oppervlakkige wijze te stellen dat [S.] soms sprak over hoe hij andere jongens samen zag, bijvoorbeeld op tv (CGVS, p. 11-12). Meer concreet besprak u dit blijkbaar niet met hem want in welke film of serie hij dit had gezien wist u niet.

2.3. Het handelen van u en [S.] getuigt van een gebrek aan voorzichtigheid dat moeilijk te rijmen valt met personen die hun seksuele geaardheid proberen te verbergen in de sterk homofobe Afghaanse samenleving:

- Jullie spraken stelselmatig af in de gastenkamer waar jullie pretendeerden samen te studeren (CGVS, p. 12). Bijna iedereen wist echter van jullie relatie (CGVS, p. 14) maar jullie trokken zich hier niets van aan (CGVS, p. 14).
- Jullie ondernamen niets concreet om veilig te blijven en spraken af op een publieke plek, een park, waar jullie gezien werden (CGVS, p. 14).
- Nadat uw vader jullie betrapte, zetten jullie jullie relatie verder, zonder vermeldenswaardige voorzorgsmaatregelen (CGVS, p. 6, 13, 14).

2.4. Uw verklaringen over de reacties van jullie familie en de Afghaanse samenleving op jullie relatie zijn niet plausibel:

- Uw moeder en maternale oom hadden geen problemen met uw relatie met [S.]: uw moeder zei dat u jong was en liet het zomaar toe (CGVS, p. 15). Gelet op de mogelijke straffen die u riskeerde en het gevolg voor de gehele familie is dergelijke reactie niet aannemelijk.
- U weet zelfs niet bij benadering wanneer uw vader u en [S.] betrapte (CGVS, p. 12). Nochtans mag van dergelijke gebeurtenis verwacht worden dat deze in uw geheugen staat en u deze aldus bij benaderen zou kunnen situeren in de tijd.
- Volgens uw verklaringen zou uw vader u en [S.] betrapt hebben toen jullie 's avonds bij elkaar lagen (CGVS, p. 12-13). Uw vader zou u echter pas de volgende dag hebben aangesproken en gezegd hebben dat u [S.] niet meer mocht zien (CGVS, p. 13). Het is erg bevreemdend dat uw vader u zou betrappen terwijl u bij een andere jongen ligt, maar daar niet meteen op zou reageren naar u toe (CGVS, p. 13) en u pas de volgende dag een preek zou geven. Te meer daar uw vader, binnen het kader van uw verhaal, blijkbaar erg zwaar tilt aan uw vermeende homoseksuele relatie, gezien hij het als schande voor de familie ziet (CGVS, p. 6, 13) en hij hierdoor het contact met u, zijn oudste zoon (CGVS, p. 13), verbreekt (CGVS, p. 5, 6, 10).
- Nadat uw vader jullie betrapte, kregen jullie alsnog voldoende bewegingsruimte om jullie relatie verder te zetten. U bleef ook nog maandenlang in Afghanistan (CGVS, p. 16). Gelet op de mogelijke schande voor de familie mag verwacht worden dat jullie familieleden concrete maatregelen zouden treffen om verder contact te verijdelen, al is het om zelf geen verdere problemen te ondervinden. Geen van beide families bleek dit te hebben gedaan.

3. Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw seksuele geaardheid, noch aan uw relatie met [S.], kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw problemen met de taliban ten gevolge hiervan. Ook uw verklaringen hierover op zich waren echter tegenstrijdig en onwaarschijnlijk.

- Op 7 november 2024 verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw vader sinds de machtsvername verdwenen is (Fiche Niet-Begeleide Minderjarige Vreemdeling, d.d. 7/11/2024). Dit valt echter geenszins te verenigen met uw verklaringen op het CGVS waarbij u aangeeft dat u door de taliban werd opgepakt in oktober 2021 (CGVS, p. 7, 16), dus ná de machtsvername, maar u na een week te hebben vastgezet werd vrijgelaten dankzij de hulp van uw vader (CGVS, p. 6, 16-17). Uw vader kan op dat moment dus niet vermist geweest zijn. Verder geeft u tijdens uw interview op het CGVS op geen enkele manier aan dat uw vader zou vermist zijn. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw relaas.
- Uw verklaringen over de periode nadat de taliban jullie vrijlieten zijn niet ernstig. Zo geeft u aan dat u meteen na de vrijlating terugging naar het huis van [S.] (CGVS, p. 17), terwijl u wist dat de taliban u uitdrukkelijk alle contact met [S.] hadden verboden en ermee gedreigd hadden u bij een tweede keer te executeren volgens de sharia (CGVS, p. 6, 15, 16, 17, 20).
- Nog straffer is dat u verklaart dat jullie opnieuw dezelfde smoes gebruikten dat jullie samen gingen studeren (CGVS, p. 17-18) en jullie vaders, die nochtans zelf borg stonden voor jullie (CGVS, p. 6), en de rest van jullie familie hier een tweede keer intrapten. Dit alles is helemaal niet ernstig, zeker gezien de mogelijke tweede bestraffing die jullie boven het hoofd hing. Verder verklaart u zelfs dat jullie na de vrijlating nog samen op restaurant gingen om een burger te eten (CGVS, p. 18). Ook dit doet onherstelbaar afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiaire beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt, kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uit de foto's kan niet worden afgeleid wie deze persoon is, laat staan dat ze aantonen dat u een relatie had met hem. Wat betreft uw taskara dient te worden verwezen naar bovenstaande vaststellingen omtrent uw leeftijd die de authenticiteit van deze taskara danig ondermijnen. Verder bevat de taskara geen informatie die een ander licht werpt op de appreciaties in deze beslissing.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-05/2024_CG_AFG_Final.pdf) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden in de eerste maanden na de machtsovername het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten werd gerapporteerd in 2023 en 2024.

In de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers. De dodelijkste incidenten bestonden uit aanslagen van ISKP tegen sjjiitische Hazara's. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Tevens wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen enerzijds het National Resistance Front of het Afghanistan Freedom Front en anderzijds de taliban, en over aanslagen van deze verzetsbewegingen op talibandoelwitten. Bij incidenten waarin NRF of AFF betrokken waren, werden in de referentieperiode 1 oktober 2023 – 30 september 2024 twee burgerslachtoffers gerapporteerd.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Verder richt ISKP haar aanslagen vnl. op de sjjiitische Hazara-gemeenschap. Na operaties van de taliban tegen deze groepering in de loop van 2023 wordt de operationele capaciteit van ISKP beschouwd als veel beperkter dan enkele jaren geleden en was er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

ACLED registreerde in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Herat. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers (48), gevolgd door Herat (37) en Baghlan (36).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen en regio's kunnen bezoeken die voordien onbereikbaar waren.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt is vnl. het gevolg van natuurrampen.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige

bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. Het aandeel Afghanen met een acute

voedselonzekeerheid daalde in 2023 van 40 naar 29%. UNOCHA geeft aan dat in 2024 bijna 24 miljoen Afghaanen humanitaire hulp nodig hebben. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzake-lijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_Citry_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf), de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanist an_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_dev en de EUAA Afghanistan – Country Focus van

november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_0.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021 en kende 2023 een stagnatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Bovendien moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2024>, de EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2024-11/2024_11_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Co

untry_Focus_0.pdf en de SEM, Focus Afghanistan – Return from abroad van februari 2025, beschikbaar op https://www.cgvb.be/sites/default/files/rapporten/sem_focus_afghanistan_return_from_abroad_20250214.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. In augustus 2024 wordt gemeld dat het aantal hooggeplaatste figuren dat na de machtsovername terugkeerde naar Afghanistan in het kader van de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen is tot bijna 1000 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van onder meer Kaboel, Kandahar, Jalalabad, Khost, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Het aantal gedwongen repatriëringen vanuit Europa naar Afghanistan bleef de voorbije jaren zeer laag. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 en 2024 gaat het opnieuw om tienduizenden Afghanen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan werden sinds 2022 vele honderdduizenden Afghaanse migranten gerepatriëerd.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer. Op de luchthaven van Kaboel werd in oktober 2023 opnieuw een 'reception desk' voor terugkeerders geopend door IOM en het Afghaanse ministerie van 'Refugees and Repatriation'.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen, terwijl een andere bron aangeeft dat er dagelijks Afghanen uit Westerse landen aankomen en dit niet tot problemen leidt. De taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Grenscontroles worden door bronnen omschreven als 'oppervlakkig'.

Evenmin wordt de taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders

systematisch op te sporen. De taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan dat de taliban terugkeerders doorgaans goed behandelen en dat ze geen weet hebben van acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risico-bepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u, gelet op de reeds besproken resultaten uit het leeftijdsonderzoek dat bij u werd uitgevoerd, minstens tot zestien- à zeventienjarige leeftijd (CGVS, p. 6) in

Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. U stelt dat u tijdens de periode dat u in Afghanistan leefde naar school ging, cricket speelde, en goed overeenkwam met uw buren (CGVS, p. 4-5). Verder verklaart u dat u op dit moment nog steeds gelovig bent als moslim (CGVS, p. 19-20; verklaring DVZ, d.d. 07/03/2025, vraag 9). Er kan dan ook niet gesteld worden dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden u volledig onbekend zijn. Bijgevolg dient besloten te worden dat u door uw jarenlange deelname aan de Afghaanse maatschappij bij uw vertrek uit Afghanistan al gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat u, na een verblijf van minder dan een jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

U heeft ook nog een netwerk in uw regio van herkomst, waarmee u nog in contact staat (CGVS, p. 5), dat u kan bijstaan in geval van terugkeer en waarbij u zich desgevallend kan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker gaat in op de verschillende motieven in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal zijn asielrelaas ongeloofwaardig heeft bevonden en tracht deze te weerleggen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker zet uiteen dat de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan sinds de machtsovername door de taliban drastisch is verslechterd. Hij citeert uit verschillende artikelen en/of rapporten die een beeld schetsen van de veiligheids-, mensenrechten- en humanitaire situatie in Afghanistan, en vermeldt hierbij de weblinks.

Verzoeker benadrukt dat de grove mensenrechtenschendingen in het land worden bewerkstelligd door de enorm strikte interpretatie van de sharia die de taliban hanteren. Hierbij wordt elke uitdaging van hun beleid gezien als een uitdaging van het geloof zelf, met executies en wrede, onmenselijke en vernederende straffen als gevolg. In deze situatie is een terugkeer naar Afghanistan volgens hem in strijd met artikel 3 van het EVRM. In het bijzonder wijst hij op een reëel risico op mensenrechten-schendingen of op onmenselijke of vernederende behandelingen door de taliban tegen (gepercipieerde) 'verwesterde Afghanen' die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die terugkeren uit het Westen worden volgens hem door de taliban gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen, zo stelt hij, een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, wat volgens artikel

48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging. Hij stelt bijna één jaar in België te verblijven en volledig te zijn geïntegreerd en verwesterd, minstens bij een terugkeer door de taliban als verwesterd te zullen worden beschouwd. Hij betoogt enkel nog de Westerse waarden te delen. Hij voert hierbij ook aan dat geen nauwkeurige en actuele informatie beschikbaar is over terugkeerders uit Europa en de taliban in 2021 aankondigden dat afgewezen asielzoekers in Europa na terugkeer voor de rechtbank zouden moeten verschijnen. Tot heden is volgens hem geen duidelijk standpunt gekend van de taliban omtrent terugkeerders uit het Westen.

Verzoeker betoogt verder dat hij zich nergens op een veilige wijze kan vestigen. Hij erkent dat er sinds de machtsovername door de taliban een periode van daling was wat betreft het aantal onschuldige burgerslachtoffers, maar stelt dat dit eind 2022 en begin 2023 opnieuw in stijgende lijn ging. Hij verwijst naar een rapport van Nansen van 2022 waarin het standpunt wordt ingenomen dat het geweld tot op zekere hoogte ook nog op burgers in het algemeen is gericht en dat veiligere en beter toegankelijke wegen niet gelijk staan aan een significante verbetering van de veiligheid op de wegen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) zou zich volgens dit rapport niet baseren op accurate en evenwichtige informatie en de gekende landeninformatie selectief citeren. Zo zou het geen rekening houden met een bron die stelt dat er wel nog verschillende risico's zijn verbonden aan het reizen via de weg, zoals het feit dat ISKP gebruik maakt van explosieven op de weg, de risico's in verband met checkpoints van de taliban en de vele gerapporteerde *'roadside bombs'*. Verzoeker voert ten slotte aan dat verweerder geen of onvoldoende rekening houdt met de groeiende dreiging van ISKP voor de burgerbevolking in Afghanistan.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofddeorde hem de vluchtelingenstatus te verlenen, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen en een nieuwe beslissing te nemen.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 9 februari 2026 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgend rapport en er de weblink van vermeldt: UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;

3.2. Op de terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met enkele nieuwe stukken, die hij beschrijft als volgt: *"Foto's [...] met zijn huidige liefdespartner [K.] en foto's waarop te zien is dat hij alcohol consumeert (stuk 1 – 2). Deze foto's ondersteunen zijn seksuele oriëntatie & tonen aan dat hij deelneemt aan het sociaal leven in België. Alsook attest van Rode Kruis als bewijs van [zijn] integratie (stuk 3)."*

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Voorafgaande opmerkingen

4.1.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.1.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke

bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.2.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.2.2. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS van 28 mei 2025 beriep verzoeker zich op een vrees voor vervolging door de taliban omwille van zijn seksuele geaardheid. Hij verklaarde dat hij in Afghanistan een liefdesrelatie had met S., een jongen uit zijn klas. Zijn vader noemde dit een schande voor de familie en wou geen contact meer met hem. Hij bleef S. echter zien en hoewel mensen hen samen zagen, kregen zij geen problemen omdat de voormalige overheid nog aan de macht was. Na de machtsovername door de taliban arresteerden zij verzoeker en sloegen hem in elkaar. Hij werd een week vastgehouden en vervolgens – onder voorwaarden – vrijgelaten dankzij de hulp van zijn vader. De taliban dreigden er echter mee dat, als ze hem een tweede keer met S. zouden betrappen, ze hen zouden straffen volgens de sharia. Hij bleef echter afspreken met S. Op een dag werd hij opgebeld door een vriend, die zei dat de taliban S. hadden meegenomen. Sindsdien is zijn vriend spoorloos. Verzoeker vertrok naar Nimroz, waar hij van zijn moeder vernam dat de taliban bij het ouderlijk huis waren geweest, op zoek naar hem. Hierop, op 3 januari 2022, verliet hij Afghanistan.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en dit asielrelaas legde verzoeker op het CGVS kopieën voor van zijn taskara en van twee foto's van S. Bij zijn aanvullende nota maakte hij enkele bijkomende foto's over van zijn leven in België die zijn seksuele geaardheid moeten staven en waarop hij staat afgebeeld met een persoon die hij aanduidt als zijn liefdespartner K.

4.2.3. De Raad stelt allereerst vast dat de voorgelegde stukken in de huidige stand van zaken op zichzelf niet volstaan om verzoekers seksuele geaardheid en een gegronde en persoonlijke vrees voor vervolging op deze grond aannemelijk te maken.

Wat de voorgelegde taskara betreft, wijst de Raad er allereerst op dat uit de door verweerder aangebrachte objectieve landeninformatie in de *“COI Focus: Afghanistan; Corruptie en documenten-fraude”* van 14 januari 2021 blijkt dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige overheid. Aan Afgaanse stukken kan bijgevolg maar een beperkte bewijswaarde worden gehecht. Bovendien legde verzoeker louter een kopie van zijn taskara voor. Aan kopieën kan hoe dan ook nauwelijks enige bewijswaarde worden toegekend, omdat ze makkelijk zijn te vervalsen. Zoals nog wordt vastgesteld door de commissaris-generaal, en steun vindt in de stukken van het administratief dossier, strookt de op de voorgelegde taskara vermelde leeftijd niet met de resultaten van het leeftijdsonderzoek, wat eens te meer afbreuk doet aan de bewijswaarde van dit stuk. Daarenboven vermag de taskara verzoekers seksuele geaardheid of diens asielrelaas niet te ondersteunen.

Uit de twee voorgelegde foto's uit Afghanistan kan verder niet worden afgeleid wie er exact op staat afgebeeld en welke relatie (persoonlijk, familiaal, vriendschappelijk, ...) deze persoon had met verzoeker. Deze foto's tonen noch de homoseksuele geaardheid van verzoeker noch zijn liefdesrelatie met de persoon op de foto's aan, laat staan de voorgehouden problemen met de taliban.

Ook uit de voorgelegde foto's uit België kan de seksuele geaardheid van verzoeker niet worden afgeleid. Er wordt beweerd dat de andere man op deze foto's verzoekers *“huidige liefdespartner”* is, maar dit kan helemaal niet worden afgeleid uit deze foto's. De betreffende man wordt ook helemaal niet bij naam en toenaam geïdentificeerd, buiten de naam K. Bovendien zijn alle foto's duidelijk op hetzelfde tijdstip en op dezelfde plaats genomen, waarbij naast verzoeker en de andere man ook een onbekende vrouw zit met wie deze andere man ook vriendschappelijk omgaat. Aan privé-foto's kan sowieso weinig bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt getoond.

4.2.4. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.2.5. Voorafgaand aan het eigenlijke onderzoek van verzoekers verklaringen omtrent zijn asielrelaas, stelt de Raad vast dat, zoals terecht werd geoordeeld door de commissaris-generaal, verzoekers algemene geloofwaardigheid ernstig is aangetast gelet op de volgende vaststellingen:

(1) Verzoeker toen hij zijn beschermingsverzoek indiende op te zijn geboren in januari 2008, wat zou betekenen dat hij 16,5 jaar en dus minderjarig was. Uit de medische testen bleek echter dat hij op dat moment ouder was dan 18 jaar, vermoedelijk 21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar. Hij ging hierop akkoord met de correctie van zijn geboortedatum. Dit alles betekent echter dat verzoeker het aanvankelijk deed voorkomen dat hij drie tot zeven jaar jonger was dan zijn werkelijke leeftijd.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij niet bewust heeft gelogen over zijn leeftijd. Hij stelt dat hij niet over officiële documenten beschikt en zijn precieze geboortedatum niet kent, wat regelmatig voorkomt in Afghanistan. Hij betoogt dat rekening moet worden gehouden met de heersende problematiek omtrent (de vaststelling van) leeftijden van Afghanen en het minimale belang dat zij hieraan hechten. Zo stelt hij dat in Afghanistan geboortedata niet met grote precisie worden geregistreerd en verjaardagen niet worden gevierd. In dit verband is de Raad evenwel van oordeel dat zelfs indien Afghanen hun precieze leeftijd vaak niet kennen, dit geen toereikende verklaring of rechtvaardiging vormt voor situaties – zoals in casu – waarin de opgegeven leeftijd merkbaar lager ligt dan de werkelijke leeftijd, wat er wel degelijk op wijst dat iemand zich bewust tracht voor te doen als minderjarig. Bovendien is het opmerkelijk dat verzoeker voorhoudt dat hij niet over officiële documenten met een precieze geboortedatum beschikt, maar wel een kopie van een taskara heeft voorgelegd waar een geboortedatum opstaat die evenwel niet overeenkomt met zijn werkelijke leeftijd.

(2) Verzoeker is verder tegenstrijdig over het moment waarop hij Afghanistan heeft verlaten. Bij het indienen van zijn beschermingsverzoek stelde hij dat hij Afghanistan had verlaten dertien tot veertien maanden ervoor, wat overeenkomt met september of oktober 2023. In zijn latere interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS verklaarde hij echter in januari 2022 Afghanistan te hebben verlaten. Aldus bestaat het vermoeden dat verzoeker een stuk langer in Afghanistan heeft verbleven, onder het talibanregime. Dit gegeven doet op zeer ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en aan de voorgehouden problemen met de taliban die zich zouden hebben afgespeeld rond het einde van het jaar 2021.

(3) Verzoeker is eveneens tegenstrijdig over de duur van zijn verblijf in Iran en Turkije. Bij de registratie van zijn beschermingsverzoek stelde hij dat hij ongeveer negen maanden in Iran en twee maanden in Turkije heeft verbleven. Later verklaarde hij echter zowel bij de DVZ als op het CGVS dat hij ongeveer twee jaar in Iran en tien maanden in Turkije heeft verbleven.

(4) Tot slot is verzoeker tegenstrijdig over de verblijfplaats van zijn vader. Bij de registratie van zijn beschermingsverzoek verklaarde hij dat zijn vader was vermist sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021, terwijl hij later op de DVZ stelde dat zijn vader in Kaboel verbleef en hem zelfs hielp toen de taliban hem hadden gearresteerd.

Wat de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen betreft, houdt verzoeker vast aan de verklaringen zoals hij deze aflegde op het CGVS. Hij betoogt dat zijn verklaringen bij de registratie van zijn beschermingsverzoek niet als bewuste tegenstrijdigheden kunnen worden beschouwd, gelet op zijn toestand bij aankomst in België. Hij betoogt zo dat hij een lange reisweg achter de rug had en zich mentaal niet in orde voelde. De *'onnauwkeurigheden'* of *'vergissingen'* bij de registratie van het verzoek komen volgens hem dan ook voort uit stress, vermoeidheid en verwarring, en niet door opzettelijke misleiding. Hoewel er enig begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke situatie van personen die net in België zijn aangekomen, is dit nog geen aanvaardbare uitleg voor hoe iemand in een dergelijke voorgehouden gemoedstoestand zulke grote tegenstrijdigheden zou vertellen. Stress en vermoeidheid, die geenszins door objectieve stukken worden gestaafd, zijn geen toereikende uitleg voor een verschil van ruim anderhalf jaar wat het tijdstip van vertrek uit Afghanistan betreft, een flagrant verschil in de opgegeven verblijfsduur in zowel Iran als Turkije en de duidelijke tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over het al dan niet vermist zijn van zijn vader sinds de machtsovername. Verzoeker kan de gedane vaststellingen hieromtrent niet afdoen als loutere *'onnauwkeurigheden'* of *'vergissingen'*. Er kan redelijkerwijze worden aanvaard dat verzoeker bepaalde details niet (correct) zou hebben vermeld. Het gaat in casu echter niet om details, maar om essentiële elementen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielrelaas.

4.2.6. Na lezing van het rechtsplegingsdossier, stelt de Raad verder – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging door de taliban heeft omwille van zijn seksuele geaardheid. Dit omwille van een geheel van vaagheden en oppervlakkigheden, inconsistenties, onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen die maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas. De hierna volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen in de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de Raad bijgetreden. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.2.7. Allereerst wijst de Raad er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) heeft gesteld dat homoseksuelen een sociale groep vormen wanneer ze voldoen aan de twee cumulatieve voorwaarden die daartoe worden gesteld. Ten eerste moeten de leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven. Ten tweede moet deze groep in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12).

Blijkens de bestreden beslissing wordt er evenwel geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden seksuele oriëntatie en aan zijn liefdesrelatie met zijn klasgenoot.

Een aangevoerde homoseksuele geaardheid kan slechts aannemelijk worden geacht wanneer de verzoeker om internationale bescherming blijk geeft van een diepgaande emotionele, affectieve en seksuele aantrekking tot personen van hetzelfde geslacht (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 8). Waar de verzoeker zou menen dat het feit dat een geaardheid zich enkel heeft ontplooid op seksueel gebied, voldoende is om te behoren tot een groep van mensen met een homoseksuele geaardheid, benadrukt de Raad dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen seksuele praktijken, seksuele gerichtheid en genderidentiteit (ibid., nrs. 8-11). Aangezien een seksuele praktijk niet noodzakelijk samenvalt met een seksuele gerichtheid, maakt het louter onderhouden van seksuele contacten met mannen op zich nog geen homoseksuele geaardheid aannemelijk. Een seksuele gerichtheid is immers niet enkel seksueel gedrag, maar heeft ook betrekking op emoties en affectie (EASO, *Judicial Analysis: Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System*, 2018, p. 179).

Van een verzoeker mag daarom worden verwacht dat hij in zijn verklaringen meer doet dan enkel seksuele praktijken toe te lichten. Aldus moet nader worden onderzocht of verzoekers voorgehouden seksuele gerichtheid op personen van hetzelfde geslacht geloofwaardig is. Hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, komt het aan de verzoeker om internationale bescherming toe om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) moeten worden gezien in het licht van het al dan niet homofob karakter van de samenleving waaruit de verzoeker afkomstig is. De verklaringen die een verzoeker over zijn seksuele gerichtheid heeft afgelegd, vormen het uitgangspunt in de procedure van het onderzoek van de feiten en omstandigheden zoals bedoeld in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, te meer wanneer de verzoeker geen bewijskrachtige elementen kan verschaffen aangaande zijn gerichtheid en/of wanneer er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst. Daarbij moeten stereotiepe opvattingen over homoseksuelen worden vermeden.

Bijgevolg kan worden verwacht dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van zijn homoseksualiteit, wat dit voor hem en zijn omgeving heeft betekend, wat de situatie is voor homoseksuelen in zijn land van herkomst en hoe zijn ervaringen, volgens zijn relaas, in het algemene beeld passen. Dit geldt nog meer als de verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar of strafbaar is gesteld. In die situatie is het de vraag of en hoe de verzoeker zich daaraan heeft aangepast en hoe hij dit heeft beleefd. De commissaris-generaal, en bijgevolg de Raad, mag van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat betreft zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas worden verwacht (UNHCR, *ibid.*, nrs. 62-66 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nrs. 35-36; HvJ 25 januari 2018, C-473/16, pt. 28; HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C148/13 tot en met C-150/13, pt. 49, 62).

4.2.8. Zoals op omstandige en overtuigende wijze wordt aangetoond in de bestreden beslissing, is verzoeker er niet in geslaagd om zijn voorgehouden seksuele oriëntatie binnen de door hem geschetste context te objectiveren en om zijn liefdesrelatie met zijn klasgenoot aannemelijk te maken, zoals blijkt uit de volgende pertinente en draagkrachtige vaststellingen hieromtrent die steun vinden in het administratief dossier en die door de Raad worden bijgetreden:

(1) Er dient allereerst te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over de ontdekking van zijn geaardheid oppervlakkig en vaag blijven en tevens getuigen van een gebrek aan persoonlijke ervaring.

Verzoeker slaagde er zo niet in om zijn geaardheid of zijn persoonlijk bewustwordingsproces daaromtrent te duiden. Hij stelde op zeer oppervlakkige wijze dat hij al voor hij S. leerde kennen van plan was om een jongen te vinden en dat hij niet voor de meisjes was, zonder dit verder te kunnen duiden. Hij bleef tevens vaag over de periode waarin hij ontdekte dat hij op jongens valt en stelde enkel dat hij altijd met jongens speelde. Hij slaagde er niet in om gedetailleerd te spreken over het gevoel dat hij op zijn vijftiende ontdekte. Hij verwees enkel naar S., zijn klasgenoot, en stelde dat hij hem leuk vond en met hem wilde samenblijven. Van verzoeker, die afkomstig is uit een land waar men LGBTQ+ personen niet accepteert en homoseksualiteit strafbaar is, mag worden verwacht dat er sprake was van enig (denk)proces waarbij hij zich onder andere de vraag stelde wat het voor hem betekent om 'anders' te zijn dan wat de maatschappij en de wet van hem verwacht en verlangt en op welke wijze hij daaraan een invulling kon en wou geven. Dergelijk proces ontbreekt volledig in verzoekers verklaringen.

Verzoeker kan ook maar moeilijk duiden wat hij, voor zijn voorgehouden relatie met S., wist over hoe de samenleving in Afghanistan keek naar homoseksualiteit. Hij gaf slechts aan dat er een haatgevoel was, waarna hij evenwel verwees naar het haatgevoel van bepaalde verwanten *nadat* zij zijn seksuele geaardheid zouden hebben ontdekt. Gevraagd naar zijn persoonlijke ervaring omtrent dit haatgevoel van de maatschappij, verwees hij enkel naar toespraken van de imam in de moskee. Wat betreft de ontwikkeling en bewustwording van zijn gevoelens voor S., de eerste jongen voor wie hij gevoelens kreeg, kwam hij niet verder dan dat hij steeds bij hem wilde zijn, en ook verwees hij meermaals naar de seksuele contacten die zij zouden hebben gehad. Dit komt niet over als een doorleefd persoonlijk proces van het besef van iemands eigen homoseksualiteit in een maatschappij die daar extreem negatief tegenover staat.

In antwoord op de kritiek in het verzoekschrift, merkt de Raad allereerst op dat verzoeker zich er niet toe kan beperken om louter zijn verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud op het CGVS te herhalen en op algemene wijze te betogen dat hij, binnen zijn culturele en religieuze context, wel consequent, concreet en herkenbaar zou hebben verteld over zijn gevoelens en zijn relatie met zijn klasgenoot. Hiermee wordt zo nog geen afbreuk gedaan aan de beoordeling die omtrent deze verklaringen werd gedaan in de bestreden beslissing. Het komt verzoeker toe om deze beoordeling met concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Hij slaagt hier niet in.

Verzoeker herhaalt zijn verklaringen over zijn gevoelens voor jongens die hij ontdekte toen hij vijftien jaar was. Hierbij kwam hij evenwel niet verder dan te stellen dat *"gewoon [...] die gevoelens naar boven [kwamen] in [zijn] hoofd dat [hij] wou samen zijn met een jongen"*. Verzoeker kan niet worden gevolgd dat uit deze verklaringen een *"authentiek innerlijk bewustwordingsproces"* blijkt. Zelfs rekening houdend met zijn leeftijd en culturele achtergrond en de beperkte vrijheid om over seksualiteit te praten in Afghanistan, kunnen dermate oppervlakkige verklaringen terecht niet overtuigen.

Verzoeker kan evenmin overtuigen met zijn betoog dat uit zijn verklaringen wel zou blijken dat hij het maatschappelijke en religieuze taboe goed begrijpt en dat hij inzicht heeft in de maatschappelijke visie op homoseksualiteit alsook zijn gevoelens binnen dat vijandige klimaat kan plaatsen. Waar het om gaat, is of verzoeker zijn bewustwordingsproces, dit voordat zijn relatie zou zijn ontdekt, op een concrete en doorleefde wijze kan duiden binnen de context van de Afghaanse samenleving. Op basis van de voormelde verklaringen blijkt evenwel dat verzoeker over de maatschappelijke visie omtrent homoseksualiteit niet verder kwam dan de zeer algemene verklaringen dat er hieromtrent een haatgevoel bestond en de imam er slecht over sprak. Dit zijn terecht wel zeer oppervlakkige verklaringen aan de hand waarvan geen persoonlijke ervaring omtrent het haatgevoel vanwege de maatschappij voor de ontdekking blijkt. Verzoeker wijst nog op zijn verklaring dat hij wel wist dat er mensen het contact met hem zouden verbreken als ze het te weten kwamen van zijn relatie, maar hij het niet belangrijk vond wat de mensen dachten over hem. Dit overtuigt andermaal niet als een doorleefd persoonlijk proces van het besef van iemands eigen homoseksualiteit in een maatschappij die daar extreem negatief tegenover staat.

Verzoeker betoogt verder dat het niet realistisch is om van een Afghaanse jongeman te verwachten om dit bewustwordingsproces in westerse termen van zelfreflectie of identiteitsvorming te beschrijven, zonder echter concreet aan te tonen dat hiervan sprake is. Nog is hij van mening dat zijn verklaringen aansluiten bij zijn beperkte referentiekader en de culturele stilte rond dit onderwerp. Uit wat voorafgaat blijkt echter dat nadrukkelijk rekening werd gehouden met verzoekers afkomst uit een land waar homoseksualiteit maatschappelijk onaanvaardbaar en strafbaar is. Er wordt verder enkel van hem verwacht dat hij, rekening houdend met zijn profiel, voldoende doorleefde en concrete verklaringen kan afleggen over de persoonlijke ontdekking van zijn gevoelens voor mannen en hoe hij dit beleefde binnen deze maatschappelijke context. Hij weerlegt de beoordeling niet dat hij hierin niet is geslaagd. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om aan te geven dat van hem geen dergelijke verklaringen kunnen worden verwacht, faalt dit betoog. In geen geval maakt hij met zijn zeer algemene betoog concreet aannemelijk dat onrealistische verwachtingen worden gesteld.

Verzoeker is vervolgens de mening toegedaan dat hij wel degelijk een consistent en emotioneel verhaal heeft verteld. Hij stelt dat zijn verklaringen een relationeel en emotioneel patroon aantonen dat kenmerkend is voor een echte liefdesrelatie en hij in zijn verklaringen gevoelens van genegenheid, nabijheid en verlangen betuigt die niet louter seksueel zijn. De *“eenvoud van [zijn] woorden”* wordt volgens verzoeker verklaard door het taboe dat op dit onderwerp rust in Afghanistan en het gevaar om erover te praten, zelfs onder familie en vrienden. Dit zou volgens hem ook verklaren waarom zijn verklaringen niet zijn gekenmerkt door *“introspectieve reflectie zoals bij westerse homoseksuelen”*. Hiermee geeft verzoeker er andermaal hooguit blijk van dat hij zijn verklaringen, zoals deze door de commissaris-generaal in rekening zijn gebracht, anders beoordeelt, zonder de bevindingen van de commissaris-generaal concreet te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. De Raad herinnert er ook nogmaals aan dat het gegeven dat er in Afghanistan een taboe rust op homoseksualiteit en het gevaarlijk is om hierover te praten, niet betekent dat van verzoeker geen doorleefde en concrete verklaringen mogen worden verwacht over de persoonlijke ontdekking van zijn gevoelens voor mannen en hoe hij dit beleefde binnen deze maatschappelijke context. De Raad kan niet inzien dat enige vorm van introspectie enkel bij *“westerse homoseksuelen”* zou mogen worden verwacht. Dit alles mag verder wel degelijk in eenvoudige bewoordingen, zolang deze maar voldoende concrete elementen bevatten en doorleefd overkomen, wat echter in verzoekers situatie niet het geval is.

(2) Er kan daarnaast geen geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden relatie met S., zijn klasgenoot, gelet op de hierna besproken vaststellingen.

Allereerst zijn verzoekers verklaringen over wat hij en S. dachten over de mogelijke reacties van hun families op hun relatie volstrekt ongeloofwaardig in de Afghaanse context. Verzoeker stelde zo dat hij deze reacties niet belangrijk vond en S. zich de mening van zijn familie evenmin aantrok. Er kan echter redelijkerwijze, gelet op het stigma in Afghanistan rond homoseksualiteit en de mogelijke risico's, worden verwacht dat verzoeker en zijn klasgenoot toch bepaalde afwegingen zouden hebben gemaakt en bedenkingen zouden hebben gehad. Rekening houdend met verzoekers leeftijd tussen 16,5 en 20,5 jaar oud ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan in januari 2022, zoals volgt uit het leeftijdsonderzoek, mag ook worden aangenomen dat hij reeds in staat was om bepaalde reflecties en een risico-inschatting te maken. Dat dit niet blijkt uit verzoekers verklaringen, en hij hier zelfs geen belang aan hechtte, ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden relatie en seksuele oriëntatie.

Verzoeker betoogt dat zijn houding volledig te begrijpen valt in het licht van zijn jeugdige leeftijd, emotionele onervarenheid en de Afghaanse context. Hij zet zijn antwoorden niet weg als onverschilligheid, maar eerder als jeugdige verliefdheid en onbezonnenheid. Hij betoogt dat personen op een leeftijd tussen 16,5 en 20,5 jaar in Afghanistan nog steeds afhankelijk zijn van hun gezin, onervaren in relaties en niet in staat om genuanceerde risicoanalyses te maken. Hij stelt dat het dus begrijpelijk is dat hij en S. niet nadachten over de reacties van hun families, nu de angst en het taboe elk gesprek of elke afweging hierover onmogelijk zouden hebben gemaakt. Verzoeker kan evenwel niet enerzijds voorhouden dat hij zoveel angst had omwille van de Afghaanse context en anderzijds stellen dat hij geen belang hechtte aan de (mogelijke) reacties van zijn familie en dat hij en S. hier niet over nadachten. Het zou juist logisch overkomen dat zij, omwille van de negatieve Afghaanse context rondom homoseksualiteit en het taboe en stigma hieromtrent, concreet zouden hebben nagedacht over hun toekomst en de reacties van hun families. Van iemand op een dergelijke leeftijd mag wel degelijk ook worden aangenomen dat hij reeds in staat is om bepaalde reflecties en een risico-inschatting te maken. Het gaat er ook niet om dat verzoeker geen heel genuanceerde risico-inschatting maakte, wel dat deze eigenlijk volledig afwezig was in zijn verklaringen, wat terecht ongeloofwaardig is in de Afghaanse context. Verzoekers jonge leeftijd vormt hiervoor geen aannemelijke verklaring, gelet op wat voorafgaat.

Verzoeker kon verder geen doorleefde beschrijving geven van zijn verliefdheid. In dit verband herhaalt verzoeker slechts de door hem afgelegde verklaringen over de ontdekking van zijn gevoelens voor S., met name dat er een moment kwam dat hij hem elke dag moest zien en het *“een soort gewoonte”* werd en dat er *“eerst niks kwam in zijn gedachten, maar dan toch wel dat [hij] verliefd was”*. Nog gaat hij in op zijn verklaringen over het moment dat hij en S. voor de eerste keer vertelden over hun gevoelens voor elkaar, met name dat ze tegen elkaar zeiden dat ze gevoelens hadden voor elkaar en hun toekomst samen wilden doorbrengen, waarop hij voorstelde om seksueel contact te hebben. Deze aangehaalde verklaringen bevestigen evenwel enkel maar voormeld motief. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat deze bewoordingen een *“oprechte eerste verliefdheid”* uitdrukken of een *“consistente, coherente en herkenbare beschrijving van verlangen, gemis en nabijheid”*. Ook niet voor een jongeman uit Afghanistan die nooit zou hebben geleerd om te praten over gevoelens of relaties of over homoseksualiteit.

Verzoeker kon verder onvoldoende concretiseren waarom hij er zeker van was dat S. zijn gevoelens zou beantwoorden. Ook hier herhaalt verzoeker zijn verklaringen dat hij dit dacht door de manier waarop S. met hem sprak en, hierover doorgevraagd, doordat S. soms sprak over hoe hij andere jongens samen zag, bijvoorbeeld op tv, in een film of serie. Deze verklaringen blijven, zoals terecht wordt vastgesteld in de

bestreden beslissing, op de vlakte en komen weinig doorleefd over, te meer nu verzoeker vervolgens niet kon duiden welke films of series het dan betrof. Verzoeker meent dat dit laatste niet relevant is, nu er in Afghanistan wel vaker westerse fragmenten informeel circuleren. Dit standpunt kan echter niet worden bijgetreden. Gelet op de voorgehouden ontdekking van zijn eigen homoseksuele gevoelens, zou mogen worden verwacht dat verzoeker in de door hem geschetste situatie enige interesse had in de films of series waarop S. doelde en hierover dus ook een meer concrete herinnering had.

Verzoeker komt in wezen niet verder dan in zijn verzoekschrift te verwijzen naar de door hem afgelegde verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS en te betogen dat hij een duidelijk, spontaan, samenhangend en authentiek verhaal heeft verteld over zijn gevoelens, zijn relatie met S. en zijn reflectie over de gevolgen hiervan binnen zijn familie, rekening houdend met zijn leeftijd en onervarenheid en met de gevaarlijke situatie waarin hij en S. leefden. Dit betreft louter zijn eigen persoonlijke appreciatie van zijn verklaringen, zonder dat hij de bovenstaande beoordeling hieromtrent weerlegt of in een ander daglicht stelt.

(3) De geloofwaardigheid van verzoekers homoseksuele relatie wordt bovendien ernstig ondermijnd doordat zijn handelen en dat van zijn klasgenoot getuigt van een gebrek aan voorzichtigheid dat moeilijk te rijmen valt met personen die hun seksuele geaardheid proberen te verbergen in de sterk homofobe Afghaanse samenleving. Zo verklaarde verzoeker dat ze stelselmatig afspraken in de gastenkamer, waarbij zij deden alsof zij samen studeerden. Hij gaf nog aan dat bijna iedereen wist van de relatie, maar hij en zijn vriend zich hiervan niets aantrokken. Zij hanteerden ook geen veiligheidsmaatregelen, zelfs niet als ze afspraken op een publieke plek, een park, waar zij samen werden gezien. Verder gaf verzoeker aan dat, zelfs nadat zijn vader hen had betrappt, de relatie gewoon werd voortgezet zonder vermeldenswaardige voorzorgsmaatregelen.

Verzoeker betoogt dat hierbij de Afghaanse context niet in rekening wordt gebracht, wat echter duidelijk wel het geval is. Hij toont alleszins niet aan welk aspect van de Afghaanse context afbreuk vermag te doen aan voorgaande beoordeling.

Verzoeker tracht verder de gedane vaststellingen te verklaren door andermaal te wijzen op hun jeugdige naïviteit, waardoor ze zich niet volledig bewust waren van de risico's. Hij betoogt dat uit zijn verklaringen blijkt dat zij wel probeerden om voorzichtig te zijn, maar dat zij zich niet konden voorstellen hoe gevaarlijk hun gedrag werkelijk was. Deze uitleg kan opnieuw niet overtuigen. Er werd reeds vastgesteld dat van personen op een leeftijd tussen 16,5 en 20,5 jaar mag worden aangenomen dat zij al in staat zijn om bepaalde reflecties en een risico-inschatting te maken, en dit geldt al zeker voor de ontdekking van homoseksuele gevoelens binnen de sterk homofobe Afghaanse samenleving.

Verzoeker wijst nog op hun strategie om zich voor te doen als studiegenoten en acht dit geloofwaardig binnen een familiale omgeving waar jonge mannen elkaar vaak bezoeken. Dit argument volstaat echter niet als uitleg, al zeker niet sinds de ontdekking van de relatie door zijn vader. Verzoeker weerlegt de vaststelling niet dat zelfs nadat zijn vader hen had betrappt, de relatie gewoon werd voortgezet zonder vermeldenswaardige voorzorgsmaatregelen, wat terecht ongeloofwaardig is.

Verzoeker betoogt verder dat verweerder verkeerd heeft begrepen dat *“bijna iedereen”* op de hoogte was van de relatie en dat hij in zijn verklaringen enkel verwees naar geruchten. Dit strookt echter hoegenaamd niet met zijn verklaringen op het CGVS. Zo heeft hij onder meer het volgende verklaard:

“Wat hebt u gehoord of gezien waardoor u op voorhand wist dat mensen een haatgevoel hadden tegen homoseksualiteit?”

Het was eigenlijk meer dat de imam in de moskee sprak over dit onderwerp, dat het slecht is, hij sprak heel slecht hierover, hoorde ik in de moskee, maar ook de mensen, sinds de mensen het wisten over mij dat ik bezig was met de dingen, dan hadden ze ook slecht contact met mij.” (NPO, p. 10).

en

“Wie wist er toen allemaal dat jullie een relatie hadden?”

Eerst wist het niemand, maar mijn vader kwam en heeft ons gezien. Daarna kwam zijn vader het te weten, en daarna, omdat we de hele tijd samen waren kwamen andere mensen het te weten, dus andere mensen kwamen het dan ook te weten” (NPO, p. 12).

en

“Wat deden jullie om ervoor te zorgen dat niemand jullie zag?”

Dus we gingen gewoon naar de plekken waar niemand was, bvb naast de rivier, bij de bomen of naar een kamer waar niemand was.

Zijn jullie toen ooit betrapt?

Wel, daar waren mensen die ons gezien hadden maar we zijn niet betrapt. Niet dat wij hen gezien hebben, maar andere hebben wel ons gezien.

Hoe weet u dat er u anderen gezien hebben?

Omdat er over ons werd gesproken, dat we samen waren enzo, dat we seksueel contact hadden gehad, dat hoorden we van anderen, maar we ontkenden het en zeiden dat we niets gedaan hadden. We probeerden om niet op te vallen als we naar het park gingen, maar we zijn blijkbaar wel door andere gezien.

Wie sprak er dan over jullie, dat jullie seksueel contact hadden enzo?

Het is gewoon mensen die ons samen zagen, dan spraken ze over ons dat we weer onderweg waren om seksueel contact te hebben. Of eventueel als we teruggingen van school hoorden we dat mensen zo spraken.

Welke mensen spraken er zo over jullie?

Ja, zo gewoon dorpelingen enzo die dan gewoon spraken over ons. En eigenlijk bijna iedereen die er was, wist het. Maar omdat het republikeinse overheid was, hadden we geen persoonlijke problemen.

Wat vonden jullie klasgenoten en vrienden bij het cricket ervan dat jullie een relatie hadden?

Zij dachten ook hetzelfde, dat wij dan met elkaar zo contact hadden en het niet goed is dat we dit deden. Iedereen die we kenden dacht over ons dat we verkeerd bezig waren” (NPO, p. 13-14).

Deze verklaringen gaan een pak verder dan enkel geruchten en suggereren dat bijna iedereen in het dorp op de hoogte was van de relatie en dat verzoeker en S. hier regelmatig over werden aangesproken, maar dat zij, bizar genoeg, hier geen echte problemen bij ondervonden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat de ontmoetingen in het park geen provocatie waren, maar wel “*zeldzame momenten van privacy in een samenleving waar geen enkele veilige plek bestaat voor homoseksuele relaties*”. Het park werd gekozen bij gebrek aan alternatieven. Hij wijst op hun “*perceptie dat zij zo onopvallend mogelijk*” waren, wat volgens hem hun onervarenheid en hun hoop om niet te worden ontdekt aantoonde. Dit is, nog volgens hem, kenmerkend voor jongeren die hun gevoelens nog niet volledig in verhouding tot het gevaar kunnen plaatsen. De Raad kan echter niet inzien hoe een openbare plek, zoals een park, een moment van privacy binnen de Afghaanse samenleving zou kunnen vormen, nu ze aldaar sowieso door meerdere mensen samen konden worden gezien. Verzoeker weerlegt evenmin het motief dat ze hierbij geen voorzorgmaatregelen namen en dit weinig geloofwaardig is in de Afghaanse context. Op verzoekers argument omtrent hun jeugdige naïviteit werd verder reeds ingegaan.

Verzoeker zet ten slotte het gegeven dat hij en S. elkaar bleven zien, ook na de ontdekking van hun relatie, weg als onbezonnen verliefdheid. Hij betoogt dat jongeren die net zijn ontdekt en met schaamte worden bedreigd vaak irrationeel handelen en hij en S. hun vermogen om onzichtbaar te blijven hebben overschat. Hij meent aldus dat hun gedrag perfect kan worden verklaard door hun leeftijd, gebrek aan levenservaring en sterke emotionele band. Er werd reeds bij herhaling opgemerkt dat een dergelijke uitleg in de situatie van verzoeker ontoereikend is.

(4) Verzoekers verklaringen over de reacties van hun families en van de Afghaanse samenleving op zijn relatie met S. zijn daarenboven allesbehalve plausibel.

Allereerst is het niet aannemelijk dat verzoekers moeder en maternale oom er niet echt een probleem mee zouden hebben gehad en het zouden hebben weggezet als een jeugdig sentiment. Verzoeker verduidelijkt in zijn verzoekschrift dat de reacties van deze familieleden niet duiden op instemming of goedkeuring, maar het enkel een voorzichtige reactie was om het conflict binnenshuis te houden en de familie-eer te beschermen. Hij wijst er tevens op dat in de Afghaanse context beslissingen over eer en straf aan de vader toekomen en het dus niet ongeloofwaardig is dat zijn moeder niet direct ingreep. Nog volgens hem moet de opmerking van zijn moeder dat hij “*nog jong is*” niet als een vergoelijking worden begrepen, maar als een poging om de situatie te ontmijnen zonder openlijke schande te veroorzaken. Verzoeker verklaarde op het CGVS echter louter dat zijn moeder en maternale oom “*niet echt problemen*” hadden met zijn relatie (NPO, p. 15). Enige andere reactie van hun kant bleek niet uit zijn verklaringen. Een dergelijk lichtzinnige reactie is terecht onaannemelijk, nu verzoeker serieuze straffen riskeerde en er ook gevolgen zouden zijn voor de gehele familie. Ook het gegeven dat verzoeker thans alsnog een andere wending wenst te geven aan zijn verklaringen, die echter geen enkele steun vindt in zijn verklaringen op het CGVS, mist geloofwaardigheid.

Verzoeker kon verder niet concreet of zelfs maar bij benadering duiden wanneer hij door zijn vader werd betrapt. Hij betwist deze vaststelling op zich niet, maar tracht dit te verklaren door te wijzen op de “*emotionele impact van ontdekking, mishandeling en schaamte*” en de periode van angst en verwarring. Een dergelijke

reactie vindt evenwel geen steun in de verklaringen die hij aflegde over de periode na de ontdekking door zijn vader, waardoor dit niet meer zijn dan gratuite en ongeloofwaardige verklaringen. Bovendien zou van een dermate ingrijpende gebeurtenis die heeft geleid tot een breuk tussen hem en zijn vader, net mogen worden verwacht dat deze in het geheugen staat gegrift en dat verzoeker deze wel degelijk enigszins kan situeren in de tijd.

Nog is het ongeloofwaardig dat verzoekers vader, nadat deze hem 's avonds met S. had betrappt, hem hierover pas de volgende ochtend zou hebben aangesproken, te meer nu zijn vader wel zwaar tilt aan homoseksualiteit en het beschouwt als een schande voor de familie en hierdoor zelfs het contact met verzoeker, zijn oudste zoon, heeft verbroken. Evenmin is het aannemelijk dat verzoeker, ook na de betrapping, nog voldoende bewegingsruimte kreeg om zijn relatie met S. verder te zetten. Hij bleef bovendien nog maandenlang in Afghanistan. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat de beide families concrete maatregelen zouden hebben genomen om het contact tussen S. en verzoeker te bemoeilijken en te verijdelen, maar dit blijkt niet uit verzoekers verklaringen. Verzoeker benadrukt in dit verband dat zijn vader wel reageerde op de ontdekking, maar pas *“na een nacht van woede en bezinning”*. Hij verduidelijkt dat dit psychologisch geloofwaardig is omdat in Afghanistan gezichtsverlies binnen de gemeenschap erger is dan een onmiddellijke woede-uitbarsting binnenshuis. Hij betoogt dat vaders daarom vaak een moment van afzondering kiezen alvorens publiek te handelen, om schande te vermijden. Echter werd verzoeker betrappt in de huiselijke sfeer, waardoor niet valt in te zien dat schande of gezichtsverlies binnen de gemeenschap zijn vader ervan zou hebben weerhouden diezelfde avond nog op te treden. Indien zijn vader werkelijk woedend was, zou verder net wel mogen worden verwacht dat hij verzoeker onmiddellijk zou hebben aangesproken en niet pas de volgende ochtend. Verzoeker betoogt nog dat het gegeven dat zijn vader het contact met hem heeft verbroken, bevestigt dat de ontdekking verregaande gevolgen had. Dit alles zou volgens hem ook verklaren dat de families geen concrete maatregelen hebben getroffen om de relatie verder te verhinderen, want in Afghanistan worden dergelijke kwesties verborgen en zeker niet publiek aangepakt. Dit betoog houdt echter geen steek. Om publieke schande en gezichtsverlies te vermijden, mag net worden aangenomen dat de families intern de nodige maatregelen zouden hebben getroffen opdat hij en S. elkaar niet langer konden zien en zo te voorkomen dat hun relatie publiek zou raken.

4.2.9. De ongeloofwaardigheid van verzoekers seksuele geaardheid of zijn voorgehouden relatie met een klasgenoot ondergraaft daarnaast reeds de door hem voorgehouden problemen met de taliban die hiervan het gevolg zouden zijn geweest. Enkele tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden in zijn verklaringen hierover doen eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen.

Zoals reeds werd vermeld, stelde verzoeker op het CGVS dat hij in oktober 2021 werd gearresteerd door de taliban en dat hij na een week werd vrijgelaten dankzij de hulp van zijn vader. Bij de registratie van zijn beschermingsverzoek verklaarde verzoeker echter dat zijn vader sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 vermist was. Andermaal merkt de Raad op dat niet kan worden ingezien hoe een lange reisweg of stressvolle situatie verzoeker ertoe kon aanzetten om bij de registratie van zijn beschermingsverzoek te stellen dat zijn vader vermist was sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021, als hij eigenlijk bedoelde dat zijn vader het contact met hem had verbroken omwille van zijn seksuele geaardheid, waarbij zijn vader hem wel in oktober 2021 nog heeft geholpen met zijn voorgehouden problemen met de taliban.

Verzoekers verklaringen over de periode na hun arrestatie en vrijlating door de taliban zijn verder volstrekt onaannemelijk. Hij verklaarde zo dat hij meteen na hun vrijlating terugkeerde naar het huis van S., hoewel de taliban hem uitdrukkelijk alle contact met S. hadden verboden en ermee hadden gedreigd om hem bij verder contact te executeren. Ook het gegeven dat verzoeker en S. blijkbaar dezelfde smoes bleven gebruiken, namelijk dat zij samen studeerden, en dat hun families, en zelfs hun vaders die nochtans borg stonden voor hen, hier voor een tweede maal intrapten, is volstrekt onaannemelijk, zeker gelet op de mogelijke bestraffing die hen boven het hoofd hing. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij en S. na de vrijlating door de taliban doodleuk nog samen op restaurant gingen om burgers te eten. Een dergelijk gedrag valt niet te rijmen met het voorgehouden ernstige risico op vervolging door de taliban.

Verzoeker betoogt dat hij er op het CGVS meermaals op heeft gewezen dat hij en S. na de vrijlating wel degelijk hun relatie probeerden te verbergen en dat ze in het geheim bleven afspreken, omdat hun emotionele band zo sterk was en uit naïviteit. Zijn kritiek kan niet overtuigen. Zijn verklaringen hieromtrent luiden letterlijk als volgt:

“Vertelt u eens over het moment dat u [S.] terugzag nadat jullie vrijgelaten waren?”

Dus ik ging dan na onze vrijlating naar het huis van [S.]. Zijn vader was savonds niet thuis, ik denk dat hij weg was, ik ben dan daar met [S.] samen gebleven.

[...]

Waarom zegt u dat jullie zagezegd samen gingen studeren? Jullie mochten toch niet meer samen zijn dan? Ja, het was stiekem. Er werd tegen ons gezegd dat als we weer opgepakt worden, of iemand ons opnieuw verklikt dat we samen geweest zijn, dan gingen ze ons direct executeren.

Maar waarom zegt u dat u na uw vrijlating zagezegd samen ging studeren met [S.]? Jullie mochten niet meer samen studeren dan?

Ja, dus wij maakten eigenlijk gewoon een reden. De reden was dat we samen wilden studeren, maar als het nacht is, de familie, die slapen allemaal, er was niemand dus dan hadden we met elkaar seksueel contact.

Wat deden jullie vanaf dan, dus na die vrijlating, om niet meer gezien te worden samen?

We waren voorzichtig, momenten dat het rustig was, bvb snachts, zagen we elkaar, of smiddags als er niemand was.

Waar zagen jullie elkaar dan?

Ja, dus eigenlijk ofwel ging ik bij hem langs of gingen we samen naar het restaurant om een burger te eten, of ik zei op school tijdens de pauze enzo dat elkaar op die plek zagen” (NPO, p. 17-18)

Dit klinkt niet als concrete veiligheidsmaatregelen om zeker niet meer te worden betrappt, nu zij gewoon naar elkaars huis bleven gaan en samen op restaurant gingen. Dit kan moeilijk heimelijk of verborgen worden genoemd. Verzoeker slaagt er aldus hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de gedane beoordeling.

4.2.10. Het geheel aan stukken en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij Afghanistan heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban of dat hij bij terugkeer naar dit land een dergelijke gegronde vrees heeft.

4.2.11. Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming omdat hij vervolging vreest door de taliban omwille van (gepercipieerde) verwestering.

4.2.12. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. In november 2022 gaf de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de ‘civic space’ wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afgaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de ‘legitieme heersers’ verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het ‘Taliban General Directorate of Intelligence’ (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, december 2023, p. 24). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema’s.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afgaanse

samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige '*erg moderne*' en andere '*conservatieve*' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buiten-echtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 e.v.).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door '*mentaal gehandicapte personen*' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden, al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd. Verder moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun

juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, November 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"* van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machts-overname en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze

vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door leden van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban-aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zou gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen

opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest werden geplaatst en ondervraagd. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “Afghanistan – Country Focus”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben de facto-immigratie- ambtenaren lijsten van gezochte personen, onder wie voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met de de facto-autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “Afghanistan - Country Focus”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 55).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) “Focus Afghanistan. Return from abroad” van 14 februari 2025 handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het “Immigration Department”, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de geheime dienst GDI (General Directorate of Intelligence) van de *de facto* regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldt dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het Nationaal Verzetsfront (NRF) of het Afghaanse Vrijheidsfront (AFF). Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met de organisatie “Islamitische Staat in de provincie Khorasan” (ISKP).

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als “poor guys” of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse de facto-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97, 5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto* autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun

familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto- overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan: targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen daarom gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machts-overname door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid: (1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en (2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die zijn *"verwesterd"*, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering of overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

4.2.13. Waar verzoeker te kennen geeft dat er te weinig objectieve en verifieerbare informatie voorhanden is om het risico van een terugkeer vanuit Europa naar Afghanistan te beoordelen, is de Raad er zich van

bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook veel landeninformatie van na de machtsovername door de taliban bevat, doet hierover niet anders denken. In de bestreden beslissing wordt bovendien gewezen op het recente rapport *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van SEM van 14 februari 2025, dat specifiek handelt over terugkeerders, ook vanuit het Westen. De bevindingen in dit recente rapport dienen ook de bovenhand te krijgen op het door verzoeker aangehaalde artikel waarin een antwoord van een woordvoerder van de taliban aan de Oostenrijkse krant Kronen Zeitung in augustus 2021 wordt aangehaald. Dit betrof ook louter een antwoord, zonder verdere context of duidelijkheid over de concrete vraagstelling, waardoor hieruit sowieso geen praktijk en in concreto vervolging ten aanzien van alle terugkeerders kon worden afgeleid. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren.

4.2.14. Voor zover verzoeker gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er op dat een vrees voor vervolging concreet moet worden aangetoond. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Uit de voorliggende landeninformatie kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïnterviewd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

4.2.15. Verzoeker houdt voor dat hij (volledig) is verwesterd en louter nog de Westerse waarden deelt, maar hij laat na deze beweringen concreet en tastbaar uit te werken of hiervan een concreet bewijs bij te brengen. Uit het gegeven dat verzoeker sinds november 2024 in België verblijft en dat hij een integratiecursus heeft gevolgd bij het Rode Kruis, kan alleszins nog niet blijken dat er bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt. Evenmin kan hieruit een toegeschreven verwestering worden afgeleid, in de zin dat hij blijkt geeft van activiteiten, gedrag, een uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden gezien en/of die indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Evenmin liggen er concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker iemand is die door zijn handelingen of gedragingen de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of dat hij als zodanig zal worden beschouwd. Er blijkt niet dat bij verzoeker sprake is van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Ten slotte maakt hij ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst.

Met betrekking tot de voorgelegde foto's van zijn leven in België herhaalt de Raad allereerst dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk heeft kunnen maken en deze ook niet kan blijken uit deze foto's. Noch kan hieruit met zekerheid worden afgeleid dat verzoeker werkelijk alcohol drinkt. Het is immers niet omdat een fles wijn prominent in beeld wordt geplaatst, dat dit betekent dat verzoeker wijn drinkt. Door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie bieden dergelijke foto's geen garantie over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Deze foto's vormen geen objectieve en voldoende aanwijzing voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig worden gepercipieerd. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat uit een loutere alcoholconsumptie zou blijken dat hij dermate verwesterd is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om terug te keren naar zijn land en zich opnieuw aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Bovendien toont verzoeker geenszins concreet aan dat, of op welke wijze, de taliban van het beweerd alcoholgebruik of zijn activiteiten in België op de hoogte zouden zijn of zouden riskeren te komen. Verder dient te worden opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan zou stoppen met het nuttigen van alcohol. Het loutere gegeven dat verzoeker zou moeten stoppen met het nuttigen van alcohol, kan, te meer nu het algemeen geweten is dat het nuttigen van alcohol slecht is voor de gezondheid, in het geheel niet worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Ook het gegeven dat verzoeker foto's heeft genomen met een man en een vrouw, in een vriendschappelijke context, toont geenszins een concrete verwestering aan.

4.2.16. Volgens zijn eigen verklaringen vertrok verzoeker begin januari 2022 uit Afghanistan. Rekening houdend met de niet-aangevochten beslissing tot leeftijdsbepaling, moet worden aangenomen dat hij tot zijn 17 jaar ongeveer in Afghanistan heeft verbleven. Hij verbleef vervolgens zo'n 2 jaar in Iran en ongeveer 10 maanden in Turkije. Ondanks zijn minderjarige leeftijd bij zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan, kan wel redelijkerwijze worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en was gevormd naar de Afghaanse waarden en normen voor hij naar Europa en België kwam. Hij gaf aan dat hij in Afghanistan naar school ging, cricket speelde, en goed overeenkwam met zijn burens (NPO, p. 4-5). Ook in België verklaart hij verder nog steeds gelovig te zijn en ook nog te bidden (NPO, p. 19). Er kan bijgevolg niet worden gesteld dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden hem volledig onbekend zijn. Alleszins maakt hij niet aannemelijk dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent, ook al is hij intussen reeds enkele jaren geleden vertrokken uit Afghanistan en was hij op dat ogenblik nog minderjarig. Hij toont niet aan dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt als gevolg van de machtsverovering door de Taliban. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hij moet redelijkerwijze ook in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen, te meer nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan, waaronder zijn ouders, zijn broers, zijn zus en zijn maternale oom, en dat hij nog contact heeft met zijn familie in Afghanistan (NPO, p. 4 - 5). Het gegeven dat verzoekers vader het contact met hem zou hebben verbroken omwille van zijn seksuele geaardheid, kan ook niet worden gevolgd, daar er geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden seksuele geaardheid.

4.2.17. Uit het voorgaande is ook gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de Taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de Taliban of zijn lokale gemeenschap zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de Taliban zou komen.

4.2.18. Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermings-verzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan.

4.2.19. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, gelet op zijn individuele omstandigheden, dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.2.20. De gedane vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker kan niet het voordeel van de twijfel worden gegeven. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.3.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.3.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en hij geen gegronde vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding op basis van zijn verblijf in het Westen aannemelijk maakt.

Inzake de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, betwist verzoeker verder op zich niet de beoordeling in de bestreden beslissing – aan de hand van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie – dat de ernstige schade moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie bijgevolg niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden. De aangehaalde artikelen en rapporten werpen geen ander licht op de voormelde beoordeling.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.3.4. Ten slotte, opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging bijgevolg autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het National Resistance Front (hierna: NRF) en het Afghanistan Freedom Front en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername door de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. ISKP daarentegen viseert zowel talibandoelwitten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie

positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's. Op basis van de voorliggende informatie blijkt niet dat deze situatie sindsdien fundamenteel is gewijzigd.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *Afghanistan Country Focus* van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 58).

Er blijkt aldus niet dat er in Afghanistan nog sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar en woonde later met zijn familie in de provincie Kaboel. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld in deze provincies een hoog niveau bereikt, waardoor er minstens een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker toont het voorhanden zijn van dergelijke persoonlijke omstandigheden niet aan.

Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en in de EUAA *"Afghanistan – Country Focus"* van november 2024. Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdzaak zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.3.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.5. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-beginsel of het redelijkheidsbeginsel. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is te werk gegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijke onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermings-verzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Waar verzoeker doorheen zijn verzoekschrift verwijst naar arresten van de

Raad, kan het ten slotte volstaan op te merken dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4.6. Waar verzoeker uiterst ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS